

РЕШЕНИЕ

№ 7

гр. Ловеч, 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, I СЪСТАВ, в публично заседание на десети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЙОВКА КАЗАНДЖИЕВА

Членове: ЕМИЛ ДАВИДОВ
ВАСИЛ АНАСТАСОВ

при участието на секретаря ВЕСЕЛИНА ВАСИЛЕВА
като разгледа докладваното от ЕМИЛ ДАВИДОВ Въззивно наказателно дело
от частен характер № 20234300600106 по описа за 2023 година

Производството е по чл.318 и сл. от Наказателно процесуалния кодекс.

Постановена е Присъда № 1/11.01.2023 година по наказателно частен характер дело № 20214340200248/2021 година на Районен съд *****.С тази присъда съдът е признал подсъдимата С. М. З., ЕГН *****, родена на ***** в гр. *****, с настоящ адрес: гр.Л*****, с постоянен адрес: гр.*****, *****, *****, ***** гражданка, с ***** образование, *****, работи в *****, неосъждана, за ВИНОВНА в това, че в периода 06.02.2021г. – 18.07.2021г., в гр.*****, обл.Ловешка, при условията на продължавано престъпление, като родител - майка на малолетния М.П. М., ЕГН *****, не е изпълнила съдебно решение № 41/13.02.2015г., постановено по гр.д. № 778 по описа на *****ски районен съд за 2014г., с което е изменено решение № 42/05.03.2013г. по гр.д. № 1014/2012г. по описа на *****ски районен съд относно постановен режим на лични контакти на бащата П. Г. М. с детето М.П. М., според което бащата има право да взима детето всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 09.00 ч. до 18.00 ч., без преспиване, като не е предала детето М.П. М., ЕГН ***** на бащата

П. Г. М. за реализиране на определения от съда режим на лични контакти от 09.00 часа до 18.00 часа на отделните дати в посочения период, като деянията са извършени, както следва:

На 06.02.2021г. не е изпълнила съдебно решение № 41/13.02.2015г., постановено по гр.д. № 778 по описа на *****ски районен съд за 2014г., като не е предала детето М.П. М., ЕГН ***** на бащата П. Г. М. за реализиране на определения от съда режим на лични контакти от 09.00 часа до 18.00 часа на посочената дата. На 07.02.2021г. не е изпълнила съдебно решение № 41/13.02.2015 година постановено по гр.д. № 778 по описа на *****ски районен съд за 2014г., като не е предала детето М.П. М., ЕГН ***** на бащата П. Г. М. за реализиране на определения от съда режим на лични контакти от 09.00 часа до 18.00 часа на посочената дата.

На 20.02.2021г. не е изпълнила съдебно решение № 41/13.02.2015г., постановено по гр.д. № 778 по описа на *****ски районен съд за 2014 година, като не е предала детето М.П. М., ЕГН ***** на бащата П. Г. М. за реализиране на определения от съда режим на лични контакти от 09.00 часа до 18.00 часа на посочената дата. На 21.02.2021г. не е изпълнила съдебно решение № 41/13.02.2015г., постановено по гр.д. № 778 по описа на *****ски районен съд за 2014г., като не е предала детето М.П. М., ЕГН ***** на бащата П. Г. М. за реализиране на определения от съда режим на лични контакти от 09.00 часа до 18.00 часа на посочената дата. На 06.03. 2021г. не е изпълнила съдебно решение № 41/13.02.2015г., постановено по гр.д. № 778 по описа на *****ски районен съд за 2014г., като не е предала детето М.П. М., ЕГН ***** на бащата П. Г. М. за реализиране на определения от съда режим на лични контакти от 09.00 часа до 18.00 часа на посочената дата.

На 07.03.2021г. не е изпълнила съдебно решение № 41/13.02.2015г., постановено по гр.д. № 778 по описа на *****ски районен съд за 2014г., като не е предала детето М.П. М., ЕГН ***** на бащата П. Г. М. за реализиране на определения от съда режим на лични контакти от 09.00 часа до 18.00 часа на посочената дата. На 20.03.2021г. не е изпълнила съдебно решение № 41/13.02.2015г., постановено по гр.д. № 778 по описа на *****ски районен съд за 2014г., като не е предала детето М.П. М., ЕГН ***** на бащата П. Г. М. за реализиране на определения от съда режим на лични контакти от 09.00 часа до 18.00 часа на посочената дата.

На 21.03.2021г. не е изпълнила съдебно решение № 41/13.02.2015г., постановено по гр.д. № 778 по описа на *****ски районен съд за 2014г., като не е предала детето М.П. М., ЕГН ***** на бащата П. Г. М. за реализиране на определения от съда режим на лични контакти от 09.00 часа до 18.00 часа на посочената дата.

На 19.06. 2021г. не е изпълнила съдебно решение № 41/13.02.2015г., постановено по гр.д. № 778 по описа на *****ски районен съд за 2014г., като не е предала детето М.П. М., ЕГН ***** на бащата П. Г. М. за реализиране на определения от съда режим на лични контакти от 09.00 часа до 18.00 часа на посочената дата.

На 20.06.2021г. не е изпълнила съдебно решение № 41/13.02.2015г., постановено по гр.д. № 778 по описа на *****ски районен съд за 2014г., като не е предала детето М.П. М., ЕГН ***** на бащата П. Г. М. за реализиране на определения от съда режим на лични контакти от 09.00 часа до 18.00 часа на посочената дата;

На 18.07.2021 година не е изпълнила съдебно решение № 41/13.02.2015г., постановено по гр.д. № 778 по описа на *****ски районен съд за 2014г., като не е предала детето М.П. М., ЕГН ***** на бащата П. Г. М. за реализиране на определения от съда режим на лични контакти от 09.00 часа до 18.00 часа на посочената дата; поради което и на основание чл. 182, ал.2 във вр. чл.26, ал.1 от НК и чл. 78а от НК я е освободил от наказателна отговорност и ѝ е наложил административно наказание „ГЛОБА” в размер на 2 000.00 /две хиляди/ лева, която да заплати в полза на Държавата, по бюджета на Съдебната власт, по сметка на Районен съд гр.*****; като я е признал за **невиновна** за това, че в периода 05.06.2021г. 17.07.2021г., в гр.***** , обл.Ловешка, при условията на продължавано престъпление, като родител - майка на малолетния М.П. М., ЕГН ***** , не е изпълнила съдебно решение № 41/13.02.2015г., постановено по гр.д. № 778 по описа на *****ски районен съд за 2014г., с което е изменено решение № 42/05.03.2013г. по гр.д. № 1014/2012г. по описа на *****ски районен съд относно постановен режим на лични контакти на бащата П. Г. М. с детето М.П. М., според което бащата има право да взима детето всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 09.00 ч. до 18.00 ч., без преспиване, като не е предала детето М.П. М., ЕГН ***** на бащата П. Г. М. за реализиране

на определения от съда режим на лични контакти от 09.00 часа до 18.00 часа на отделните дати в посочения период, като деянията са извършени, както следва:

На 05.06.2021 година не е изпълнила съдебно решение № 41/13.02.2015г., постановено по гр.д. № 778 по описа на *****ски районен съд за 2014г., като не е предала детето М.П. М., ЕГН ***** на бащата П. Г. М. за реализиране на определения от съда режим на лични контакти от 09.00 часа до 18.00 часа на посочената дата.

На 06.06.2021г. не е изпълнила съдебно решение № 41/13.02.2015г., постановено по гр.д. № 778 по описа на *****ски районен съд за 2014г., като не е предала детето М.П. М., ЕГН ***** на бащата П. Г. М. за реализиране на определения от съда режим на лични контакти от 09.00 часа до 18.00 часа на посочената дата.

На 17.07.2021г. не е изпълнила съдебно решение № 41/13.02.2015г., постановено по гр.д. № 778 по описа на *****ски районен съд за 2014г., като не е предала детето М.П. М., ЕГН ***** на бащата П. Г. М. за реализиране на определения от съда режим на лични контакти от 09.00 часа до 18.00 часа на посочената дата; като я е оправдал по повдигнатото ѝ обвинение да е извършила престъпление по чл.182, ал.2 във вр. чл.26, ал.1 от НК на посочените дати.

На основание чл.189, ал.3 от НПК съдът е осъдил подсъдимата С. М. З., ЕГН *****, с настоящ адрес: гр.Л*****, с постоянен адрес: гр.*****, *****, да заплати на П. Г. М., ЕГН *****, с адрес: гр.*****, обл.***** сумата 1 473.80 /хиляда четиристотин седемдесет и три лв. и 80 ст./ лева, представляваща разноски в съдебното производство.

Недоволна от тази присъда е останала жалбоподателката З.,която я обжалва с оплакване за необоснованост и незаконосъобразност.Счита,че няма вина за вмененото и неизпълнение на съдебните решения,като счита,че самото дете М. няма желание да се среща със своя баща и поради факта,че не желае да му причинява стрес не го е насилвала.

В съдебно заседание визивничката развива подробни съображения,касаещи гражданско правните отношения помежд нея и бившия и съпруг.Счита,че същия няма родителски капацитет.Защитника и сочи,че първоинстанционния съд неправилно и необосновано е приел форма на

изпълнение на деянието неизпълнение на съдебно решение, тъй като няма как да е престъпление след като няма диспозитив, който за задължава майката да предостави детето на бащата. Неправилно, според защитата, първоинстанционния съд е прел, че З. се е възползвала от привилегированата разпоредбата на чл. 182, ал. 3 от НК, като е цитирана преписка № 1089/2018 г., по което е водено ДП № 378/2017 г. по описа на РП-*****. Сочи, че никъде в делото, нито в присъдата на РС - ***** не са изследвали личностните качества на бащата и дали те не са причина детето да не желае да посещава баща си. В заключение и въззивничката и защитника и поддържат искане, осъдителната присъда на РС ***** да се отмени и З. да бъде призната за невиновна по повдигнатото и обвинение с тъжбата.

Въззиваемия П. М. и процесуалния представител адв. К. считат жалбата за неоснователна, а постановения първоинстанционен акт – правилен и законосъобразен. Адвокат К. сочи, че РС - ***** е съблюдавал стриктно правилата на процеса, обстойно е изследвал абсолютно всички доказателства по делото, като изрично в мотивите си е посочил кои доказателства счита за информативни и за какви обстоятелства. И най-вече относими ли са същите към настоящия правен спор, поради което не е допуснал процесуално нарушение при формиране на вътрешното си убеждение. Сочи, че решаващият съд правилно е отделил безспорните в процеса обстоятелства, а именно, че страните са бивши съпрузи и родители на непълнолетното дете М. М., като след развода упражняването на родителски права по отношение на детето са предоставени на подсъдимата, а на доверителя ми са определени конкретни възможности за осъществяване на лични отношения с детето. Намира за установено, че многократно подсъдимата е осуетявала и възпрепятствала доверителя и М. да се вижда с детето, предвид на което по негови сигнали са образувани две преписки в РП - ***** и възползвайки се от възможността да бъде предупредена да изпълнява задълженията си по това решение едното е прекратено, а другото е прекратено, тъй като редът, по който се търси отговорност по този текст вече е станал по реда на частното обвинение. Защитата сочи, че присъдата, обекта на жалбата е постановена при стриктно спазване правилата на наказателното съдопроизводство, тъй като решаващият съд е изпълнил задълженията си, произтичащи от чл. 13, ал. 1 и ал. 2 от НПК, като след като правилно е посочил наличието на двете групи свидетели с противоположни по съдържание показания е анализирал и

съотнесъл същите и към обясненията на подсъдимата, при това с необходимата задълбоченост, използвал е всички възможни процесуални способности за преодоляване на противоречията и е изложил обосновани и мотивирани изводи кои гласни доказателства кредитира и поради какви мотиви. Пзовава се на заключението на съдебно – психологическата експертиза, съгласно което е налице хистрионна окраска на поведението на детето от твърде ранна възраст, дълготрайни емоционални напрежения, повтарящи се емоционални кризи, които могат да бъдат разгледани в контекста на триангулация в семейството. Като крайно отхвърлящото отношение спрямо бащата е израз на идентифициране с желанията и емоциите на майката, в случая отчуждаващия родител. При тези данни приема, че събраните писмени и гласни доказателства са интерпретирани правилно от решаващия съд, поради което моли въззивната инстанция да потвърди присъдата, като и присъди направените разноски.

От съвкупната преценка на вложените в делото доказателства, въззивната жалба и становищата на страните въззивния съд приема, че жалбата е подадена в преклузивния срок по член 319 от НПК и е допустима за разглеждане, но по същество е неоснователна. След обсъждане и детайлен анализ на всички събрани по делото доказателства – обясненията на въззивничката С. М. З., показанията на свидетелите М. С. К., Ц. С. Р., Й. Д. И., Й. Р. Р. Г. С. а Б., М. Ц. З., П. Б. Д., Й. Б. Ц., К. П. К., Й. Б. Б., П. А. А., Ц. П. Х., М. Д. Б. и М. П. М., заключението на комплексната съдебна психиатрично-психологична експертиза на малолетния свидетел М. П. М., както и другите писмени и веществени доказателства и доказателствени средства, решаващия *****ски районен съд е намерил за установено следното от фактическа страна:

Въззивничката С. М. З. е родена на ***** г. в гр. *****, с постоянен адрес: гр. *****, ***** и с настоящ адрес: гр. *****, *****а, ***** гражданка, с ***** образование, *****, работи в *****, неосъждана, ЕГН *****.

С. М. З. и въззиваемия П. Г. М. са бивши съпрузи, като по време на брака им – на 10.08.2011 г., е родено тяхното дете М. П. М.. Гражданският брак на страните е прекратен с решение № 42 от 05.03.2013г., постановено по гр. д. № 1014 по описа на *****ски районен съд за 2012г. С посоченото

решение съдът е постановил родителските права по отношение на малолетното дете на страните да се упражняват от майката С. З., като местоживеенето на детето е определено на адреса, на който тя живее, в гр.*****, ж.к. „*****“. Определен е режим на лични отношения между бащата и детето.

С решение № 41/13.02.2015г., постановено по гр.д. № 778 по описа на *****ски районен съд за 2014г., е изменено решение № 42/05.03.2013г. по гр.д. № 1014/2012г. по описа на *****ски районен съд относно постановения режим на лични контакти на бащата П. Г. М. с детето М.П. М.. Според посоченото решение бащата има право да взима детето всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 09.00 ч. до 18.00 ч., без преспиване. В инкриминирания период въззиваемия работел като шофьор на товарен автомобил, извършващ международни превози, а подсъдимата - като главен експерт „Финанси и бюджет“ в *****.

В периода на повдигнатото обвинение З. живеела в гр.*****, ж.к. „*****“ заедно със сина си М. и своя баща – свидетеля М. Ц. З.. След раздялата на страните П. М. и С. З. между тях се поддържали обтегнати отношения, като М. многократно бил възпрепятстван от подсъдимата да осъществява режима на лични контакти с детето си, като З. му заявявала, че сина им не иска да ходи на срещите с него.

По преписка № 1089/2017г. по описа на Районна прокуратура гр.***** е водено досъдебно производство № 378/2017г. по описа на РУ-*****, образувано по жалба от П. Г. М. срещу С. М. З. за престъпление по чл.182, ал.2 във вр. чл.26, ал.1 от НК. С постановление от 11.07.2019г. на РП-***** наблюдаващият прокурор е приел, че С. З. е осъществила престъплението по посочения престъпен състав при условията на пордължавано престъпление в периода 09.09.2017г.- 10.12.2017г., била е привлечена като обвиняема за това деяние, но предвид, че същата се е възползвала от привилегированата разпоредба на чл.182, ал.3 от НК, е прекратил наказателното производство. Известно време след прекратяване на наказателното производство, по което подсъдимата З. била привлечена като обвиняема за престъпление по чл.182, ал.2 вр. чл.26, ал.2 от НК, същата изпълнявала съдебното решение относно определения режим на лични контакти на бащата П. М. с малолетното му дете М., след което отново преустановила изпълнението. По молба за защита от

домашно насилие, подадена от С. М. З., действаща като родител и законен представител на малолетния си син М.П. М., на 24.09.2020г. е образувано гр.д. № 759 по описа на *****ски районен съд за 2020г. Съдът е издал заповед за незабавна защита № 260000 от 25.09.2020г., с която е забранил на П. Г. М. да извършва домашно насилие спрямо бившата си съпруга и сина си, както и да приближава детето и майката, тяхното жилище и училището, в което М. учи, на разстояние не по-малко от 100 м., до приключване на производството по делото.

С протоколно определение от 24.11.2020г. съдът е отменил заповедта за незабавна защита в частта, в която е забранил на П. М. да приближава детето и неговата майка, тяхното жилище и училището, в което учи М..

С Решение № 260045 от 02.04.2021г., постановено по гр.д. № 759 по описа на *****ски районен съд за 2020 година, е отхвърлена молбата на С. З. срещу П. М. по ЗЗДН. Решението по отношение малолетното дете е влязло в законна сила на 02.07.2021 година, а по отношение на З. е обезсилено като недопустимо.

На 06.02.2021 година М. поискал да вземе детето си, съгласно режима за лични контакти. Той отишъл заедно с разпитания от Районен съд ***** като свидетел М. К. на адреса, където било определено местоживееенето на детето – в гр.*****, ж***** бл.20, ап.4 и позвънил на звънеца на апартамента, но никой не му отворил. Въззивничката не отговорила и на позвъняването му по телефон. В 09.07 часа на посочената дата той позвънил на тел.112 и предал съобщение, че не може да осъществи среща с детето и да го вземе за времето, определено му със съдебното решение, тъй като „не му го дават“. Сигналът бил предаден на РУ-*****, но не е посещаван от служители на полицейското управление. Следобед същия ден М., заедно със свидетеля М. К. посетил магазина на „Техномаркет“ в гр.Ловеч, където двамата срещнали З. заедно с детето М.. М. я попитал защо не му дава детето, но тя си тръгнала. Той позвънил на тел. 112 в 17.10 ч. и съобщил, че има съдебно решение за свиждане с детето, сутринта му е отказан достъп до детето, а сега майката е с детето в магазина и моли да бъдат изпратени полицаи. На място пристигнали полицейски служители, но З. заедно с детето били напуснала търговския обект.

На следващия ден - 07.02.2021 година П. Г. М. отново отишъл на

адреса на З. в гр.***** за реализиране на определения от съда режим на лични контакти с малолетния си син М. от 09.00 часа до 18.00 часа на посочения ден. С него била и свидетелката Й. И., с която М. живее във фактическо съпругеско съжителство. И този ден З. не отговорила на позвъняването на звънеца на входната врата, нито на телефонното обаждане на М., поради което в 09.14 ч. М. позвънил на тел.112 и предал съобщение за невъзможността да вземе детето в определеното му със съдебното решение време. На място пристигнал полицейски автопатрул в състав свидетелите М. Б. и Д. П.а. На позвъняването на входната врата от страна на полицейските служители се явил М. З.-баща на въззиваемата и заявил, че същата заедно с детето не са в къщи, а са в гр.Ловеч на психолог. Детето М. заедно със своята майка действително посетил психолог в ЦОП-Ловеч, но не на 07.02.2021г., явяващ се почивен ден за центъра, а на 05.02.2021 година.

На 20.02.2021 година - трета събота от месеца и съгласно съдебното решение П. М. отишъл сутринта заедно със свидетелката Й. И., за да вземе детето от жилището, в което живеят с майката, но отново подсъдимата не отворила входната врата при позвъняване на звънеца. В 10.19 ч. М. подал сигнал на тел.112 за това, че З. не е изпълнила съдебното решение, като не е предала детето М.П. М. на бащата П. Г. М. за реализиране на определения от съда режим на лични контакти от 09.00 часа до 18.00 часа на посочената дата.

На 21.02.2021 година (неделя) въззиваемия П. М. отишъл сутринта заедно със свидетелката Й. И. до жилището на въззиваемата в гр.***** , ***** за да вземе детето си съобразно режима на лични контакти. З. не отговорила на позвъняването на входната врата, поради което в 09.14 ч. той позвънил на тел. 112 и съобщил за невъзможността да вземе детето си. На място бил изпратен полицейски екип в състав Й. Б. и Й. Ц.. З. отговорила на позвъняването на входната врата на полицейските служители и заявила пред тях, че е запозната със съдебното решение, но няма да предостави детето на бащата, тъй като то било с температура. Самият М. заявил пред полицаите, че не желае да ходи с баща си.

На 06.03.2021 година - първата събота от месеца, М., изпълнявайки режима за лични контакти, определен с решение № 41/13.02.2015г., постановено по гр.д. № 778 по описа на *****ски районен съд за 2014 година, отишъл на адреса, където било определено местоживеенето на детето – в

гр.*****, ж***** бл.20, ап.4. На позвъняване на звънеца на апартамента никой не му отворил. З. не отговорила и на позвъняването му по телефон. В 09.11 часа на посочената дата той позвънил на тел.112 и предал съобщение, че бившата му съпруга отказва да му предаде детето М.П. М.. На място били изпратени полицейските служители от дежурния автопатрул П. А. и Ц. Х.. Те провели разговор с въззивничката и с малолетния ѝ син М., който заявил, че не желае да ходи с баща си, тъй като се страхувал от него.

На следващия ден - 07.03.2021 година, М. отново отишъл сутринта около 9.00 часа до жилището, където живеели З. и сина им, но не успял да вземе сина си М. за времето от 09.00 до 18.00 часа, определено за реализиране на определения от съда режим на лични контакти на посочената дата, тъй като З. не му отворила вратата на жилището и не отговаряла на телефонните му позвънявания. След като за пореден път не могъл да види и да се срещне с детето си, тъжителят тръгнал с управлявания от него товарен автомобил, с който извършвал международни превози, като в 12.37 ч. напуснал територията на Р България през ГКПП Връшка чука.

На 20.03.2021 година – трета събота от месеца и съгласно съдебно решение № 41/13.02.2015г., постановено по гр.д. № 778 по описа на *****ски районен съд за 2014 година, П. М. отишъл заедно със своя приятел разпитания като свидетел пред РС ***** Ц. Р. пред жилището, обитавано от бившата му съпруга и техния малолетен син. З. не отговаряла на телефонните му обаждания. М. подал в 08.59 часа сигнал на тел. 112 и съобщил, че бившата му съпруга не си вдига телефона, а той има съдебно решение да вземе сина си този ден. Сигналът не е посещаван от полицейски служители.

На следващия ден - 21.03.2021г., П. М. отишъл отново заедно със своя приятел свидетеля Ц. Р., за да вземе детето си, но отново въззивничката З. не отговорила на позвъняванията му и не му предала детето, като не изпълнила съдебно решение № 41/13.02.2015г., постановено по гр.д. № 778 по описа на *****ски районен съд за 2014г. за реализиране на определения от съда режим на лични контакти от 09.00 часа до 18.00 часа на посочената дата.

На 05.06.2021 година П. Г. М. позвънил на З., която го информирала, че детето е със зачервено гърло, хрема и не се чувства добре. Въззиваемия М. поискал да го изведе само за малко и да отидат на сладкарница, но З. отново му заявила, че е болен и не се чувства добре.

Детето било лекувано в периода 03.06.2021г. - 08.06.2021г. от д-р Т.В. и д-р Е.М., тъй като било в леко увредено общо състояние, с оплаквания от главоболие, мускулни болки, втрисане, хрема и кашлица. На 19.06.2021 година – трета събота от месеца, сутринта М. отишъл заедно със своя приятел Ц. Райковски до жилището на З., за да вземе детето си, тъй като това бил един от дните, определени със съдебно решение № 41/13.02.2015г., постановено по гр.д. № 778 по описа на *****ски районен съд за 2014г. за осъществяване на режим на лични контакти от 09.00 часа до 18.00 часа. Въззивничката не отговорила на телефонните му позвънявания, нито на позвъняването на звънеца на входната врата на жилището. Поради неизпълнение на решението от страна на З. за пореден път М. да вземе детето си в определените за това дни, той позвънил на тел. 112 в 09.15 ч. и съобщил за това обстоятелство. Сигналът не е посещаван от полицейски служители.

На следващия ден - 20.06.2021 година П. Г. М. отново предприел действия за реализиране на определения от съда режим на лични контакти от 09.00 часа до 18.00 часа на посочената дата, като сутринта около 09.00 часа заедно със свидетеля Р. отишъл до адреса, където е жилището, обитавано от подсъдимата и нейния син. З. не отговорила на обажданията му и той не успял за пореден път да вземе детето си.

На 17.07.2021г. в 11.31 часа М. влязъл на територията на РБ през ГКПП Връшка чука с товарен автомобил рег. № ОВ ***** . На този ден той не е предприемал действия по осъществяване на лични контакти с малолетния си син, независимо, че това била третата събота от месец юли 2021г.

На следващия ден - 18.07.2021 година, П. М. отишъл със свидетелката Й. И. до жилището, обитавано от бившата му съпруга, за да вземе детето си, но З. отново не изпълнила решението и не предала детето на бащата, поради което тъжителят сигнализирал в 09.06 часа на тел.112 и съобщил, че бившата му съпруга го нагрубила и изключила телефона си. Сигналът бил посетен от полицейски служители.

От така установената фактическа обстановка решаващия съд е достигнал до правилни изводи. В инкриминирания период детето на страните М.П. М. е бил на десетгодишна възраст. Разпитан като свидетел в „Синя стая“, малолетният заявява, че баща му идва да го взима някои съботи и недели, други отлага по причини, за които той не знае. Заявява, че не иска да

ходи на срещи с баща си, защото се чувствал зле и се тормозел. Твърди, че майка му казвала, че трябва да ходи на срещите с баща си. Заявява: “На срещите с тати си говорим и той се прави на добър... Има доказателство, че баща ми ме насилва.. завързва ме за един стол и започва да ме удря... това се случва някъде 100-150 пъти.....на един и същ стол ме слага, дървен, удря ме с ръце или с колан, ударите са навсякъде - по ръцете, в корема и по лицето. Нямам синини , защото той се опитва да нямам синини.... На срещата с баща ми в ЦОП миналата година тати ме гушна, аз не съм го гушкал.. той се правеше на добър “.

Обосновано и законосъобразно *****ски Районен съд е кредитирал заключението на назначената по делото комплексна съдебно психиатрична и психологична експертиза на малолетното дете на страните М.П. М., в което се сочи, че е установено крайно отхвърлящо отношение на детето към баща му, което е израз на идентифициране с желанията и емоциите на отчуждаващия родител- в случая майката. Вещите лица са посочили, че е установен синдром на родителско отчуждение спрямо бащата. Единият родител (майката) е изцяло предпочитан от детето, а другият (бащата) е изцяло отхвърлен. Съществуват множество детерминиращи фактори за развитието на дистанцираност, включително поведението и личностни черти на двамата родители и детето. Допълнително усложнение са възрастта и стадия на развитие на детето, както и това то в каква степен е интернализирило негативните последици от конфликта между родителите му, особено когато има и рационална подкрепа - двукратно постановените мерки за защита, съответно забрани бащата да приближава детето и неговата майка.

В заключението е посочено, че в случая е налице два типа отчуждение „реалистично отчуждение“-поведението на отчуждения родител оправдава избягването на детето и се основава на реални ситуации (мерките за защита) и „патологично отчуждение“- отчужденото дете разказва фалшиви истории и изкривени реалности за таргетирувания родител като произтичащи от собствената му мисъл: „Аз гледах едно предаване по телевизията и разбрах , че съм насилван... той ме е насилвал...завързвал“. Вещите лица са посочили, че самият процес на програмиране на детето е форма на психическо насилие, тъй като то се лишава от правото му да съхрани връзката си с двамата родители, за да не понася емоционалната травма при отчуждението. Правилно *****ски Районен съд е кредитирал заключението на комплексната съдебно-

психологична и психиатрична експертиза като обоснована и компетентно изготвено с необходимите професионални познания и опит в съответната област. В този смисъл становището на защитата и на самата въззивничка З., че вещите лица М. и Л. са предубедени, пристрастни и следвало да се отведат е лишено от основание. По делото не се установяват факти в тази посока, никаква конкретика не се сочи и от защитата. Това, че дадено експертно становище не харесва на една от страните, не значи, че вещите лица са предубедени.

Решаващия *****ски районен съд в изпълнение на процесуалните си задължения по член 13 и член 14, ал. 2 от НПК е изложил мотивирано становище, защо не кредитира обясненията на З., в които тя твърди, че детето не желае да ходи при баща си, тъй като той бил осъществил насилие спрямо него на 20.09.2020 година

Видно е от влязлото в сила решение, постановено по гр. д. № 759/2020 г. по описа на *****ски районен съд, че молбата на З. по реда на ЗЗДН е отхвърлена и по този начин не е доказано твърдението ѝ за осъществен акт на домашно насилие на бащата П. М. спрямо детето М.. Правилно и обосновано решаващия съд не е дал вяра на обясненията на З., че тя не е възпрепятствала по никакъв начин срещите на бащата с детето – в крайна сметка това е нейна защитна позиция в наказателния процес и нищо повече от това.. Тези нейни твърдения, както правилно е забелязал Районен съд *****, се опровергават от показанията на разпитаните в първата инстанция свидетели М. С. К., Ц. С. Р., Й. Д. И., Й. Б. Ц., К. П. К., Й. Б. Б., П. А. А., Ц. П. Х., М. Д. Б. и М. П. М., както и от заключението на комплексната съдебна психиатрично-психологична експертиза на малолетния свидетел М. П. М., от която се установява родителското отчуждение на детето спрямо бащата, детерминирано и програмирано от майката.

Решаващия *****ски районен съд обосновано е кредитирал като непротиворечиви, логични, последователни, поради което и достоверни показанията на разпитаните по делото полицейски служители от РУ-***** Й. Б. Ц., К. П. К., Й. Б. Б., П. А. А., Ц. П. Х. и М. Д. Б.. Съдът е кредитирал и показанията на свидетелите М. К. и Ц. Р.. Те не са заинтересовани от изхода на делото, техните показания са логични, последователни и предвид липсата на заинтересованост се ползват с висока доказателствена стойност. Тези

изводи се споделят изцяло от въззивния съд.

При преценка на показанията на свидетелката Й. Д. И. Районен съд ***** правилно е взел предвид обстоятелството, че същата, като живееща на семейни начала с М., може да се счита за заинтересована от изхода на делото, предвид което е съпоставил нейните показания в частта, в която същите се подкрепят от други доказателства по делото справка от тел.112 и справка от РУ-***** относно постъпили сигнали от П. М. за неизпълнение на съдебното решение от страна на З. и невъзможността за осъществяване на личните му контакти с малолетното дете.

Обстойно и подробно е обсъдено в мотивите на първоинстанционната присъда приетото заключение по комплексната съдебно психологична и психиатрична експертиза, по отношение възможността на малолетния свидетел правилно да възприема фактите, които са от значение за делото и да дава достоверни показания за тях, М.П. М. притежава свидетелска способност. Но предвид, както е отразено в заключението, че той се идентифицира с желанията и чувствата на майката и отношението му към баща му е крайно негативно, представите му за семейни взаимоотношения и взаимодействията му с баща му са изградени на база внушения, а не на лични убеждения, това следва да се съобрази при оценка на показанията му, които не могат да бъдат ценени като правдиви. Съдът с основание ги е кредитира в частта, в която детето заявява, че бащата ходи в определените съботи и недели да го взима, но той не иска да отиде с него. Съдът е изложил доводи и как точно преценява релевираната от З. доказателствена съвкупност - именно показанията на ангажираните от нея свидетели Й. Р. Р. Г. С.а Б., П. Б. Д., като правилно е отчел, че същите не са свидетели-очевидци и не свидетелстват за обстоятелства относими към предмета на доказване.

Въз основа горния анализ въззивния съд в правомощията си по член 334 от НПК намира оплакването на защитата на необоснованост на съдебния акт за неоснователно – поначало на въззивен контрол подлежи процесуалната дейност на предходната инстанция Районен съд ***** по точното очертаване на предмета на доказване, събирането на доказателства и доказателствени средства за изясняване на обстоятелствата, включени в него, проверката, надлежният им анализ и обективната интерпретация, доколкото неспазването на разпоредбите на чл. 12, ал. 2, чл. 13, чл. 14, 2 и ал. 5 и член 305, ал.3 от

НПК представлява процесуално нарушение, което в конкретния казус не е налице, напротив, внимателният прочит на материалите по делото води до категоричен извод, че проверяваният съдебен акт е постановен при стриктно съблюдаване на посочените изисквания. Изводите си относно правно значимите обстоятелства Районен съд ***** е изградил единствено върху допустими и годни доказателства и доказателствени средства, които са обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, като са интерпретирани съобразно действителния им смисъл и съдържание. Отправеният въззивната жалбата на адв.С. упрек за дефицит в доказателствената дейност на съда, не се споделя от въззивния съд. В пълнота са били обсъдени гласните доказателствени средства, като не се констатира превратно тълкуване на тяхното съдържание, нито пък подценяване или надценяване на едни за сметка на други. На обсъждане са били подложени и събраните по делото писмени доказателства, както и заключенията на съдебните експертизи. Въз основа на тази си дейност, решаващия съдебен състав на Районен съд ***** е изградил вътрешното си убеждение на основата на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, поради което не е нарушил разпоредбите на чл. 13, чл. 14 и чл. 107 от НПК.

Подробно са обсъдени защитните възражения, като е спазен изискуемия стандарт по чл. 301, ал. 1 от НПК. Изложени са подробни и изчерпателни съждения, позволяващи да се проследи начина, по който е формирано вътрешното убеждение на съда по значимите за предмета на разследване обстоятелства. Следва да се посочи, че въззивничката З. е релевирала последователно едни и същи възражения пред Районен съд ***** и пред настоящия състав, като всяко едно от тях е било подробно и аргументирано обсъдено и му е даден мотивиран отговор още на първата инстанция. Въззивният съд намира за необходимо да отбележи, че отношенията родители деца са изключително деликатни, поради което те следва да бъдат внимателно коментирани и интерпретирани. Водещ следва да е именно интересът на детето и психо емоционалното му благосъстояние. Настоящата инстанция не оспорва факта, че общуването на детето с всеки един от родителите е важно за детската психическа и емоционална стабилност, за правилното му развитие в хармонична среда и изграждането му като личност и това е така, защото бивши съпрузи има, но бивши родители няма. Няма спор и че с разпоредбата на чл. 182, ал. 2 НК е криминализирано

деяние на неизпълнение или осуетяване изпълнението на съдебно решение относно упражняването на родителски права именно в защита на тези обществени отношения, свързани с грижата за децата след прекратяване на отношенията им с родителите.

При правилния анализ на доказателствената съвкупност контролирания съд е направил коректни изводи – от субективна страна деянията са извършени при форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК. Въззивничката е съзнавала общественоопасния характер на деянията, предвиждала е настъпването на общественоопасните последици и е искала тяхното настъпване. С. З. е знаела за съдебното решение и определения режим на лични отношения с другия родител. Знаела е, че трябва да предаде детето на бащата за упражняването на тези права. Съзнавайки посочените обстоятелства тя е можела да предвиди и е предвиждала общественоопасните последици от деянията си, а именно, че ако не предаде детето на бащата ще наруши съдебното решение и ще се стигне до лишаването на бащата от правото му на лични отношения. Въпреки това тя целенасочено не е предавала детето на бащата, защото е искала да лиши другия родител от възможността да упражнява тези свои права, тоест искала е настъпването именно на тези последици.

Понеже основните възражения на защитата касаят субективната страна и причината майката да не даде детето на бащата /твърдяното нежелание на детето да се вижда с другия родител /, съдът намира за необходимо да преповтори и от правна страна описаното при анализа на доказателствата. Става въпрос за дете, което в инкриминирания период е било на 10 години, поради което не следва да се поставя в зависимост от неговата воля и желание, дали да отиде при баща си. Физическото и емоционалното съзряване на това дете не е достигнало до такава степен, че то самостоятелно да взема правнорелевантни решения. Именно поради тази причина законодателят е приел, че децата до 14 години са абсолютно недееспособни и действат чрез своите законни представители – в случая родителите на детето. От 14 до 18 години са ограничено дееспособни, тоест действат със съгласието на законните си представители и едва на 18 годишна възраст придобиват пълна дееспособност по закон. Именно с оглед възрастта на детето и невъзможността му да взема самостоятелни решения при кой родител да бъде и с кой да се вижда, това решение се взема от гражданския съд по дела

относно упражняването на родителските права и режима на лични контакти с другия родител. Да се оставя детето само да взема решение по тези въпроси, означава да се игнорират както законът, който е посочил, че лицата до 14 години са напълно недееспособни, така и по отношение на влезлите в сила решения на съда относно режима на лични контакти и родителските права. Такива самостоятелни решения детето би могло да взема след навършване на 18 години, когато не е нужна съдебна санкция по тези въпроси.

Несериозно е поведението на майката да оставя малолетно дете самостоятелно да решава относно контакта с баща си, тъй като това не е отговорно поведение на родител, а по-скоро оставяне на детето на самоконтрол, което в тази възраст е много опасно. Няма как да се оставя на детето преценката, дали да се изпълнява едно съдебно решение или не. В крайна сметка именно по делата относно родителските права и режима на лични контакти, съдът е преценил най-добрия интерес на детето, след като има спор между двамата родители и няколко съдебни инстанции са се произнесли на кой следва да се присъдят родителските права, както и режима на лични отношения с другия родител, като решението следва да се изпълнява.

Проблемите и неприязънта между родителите не следва да се решават чрез неизпълнение на съдебното решение. Както беше посочено, в настоящото производство наказателният съд няма как да приема и да дава становище, че евентуално е правилно детето да не се вижда с бащата, тъй като това би означавало наказателният съд да ревизира влязло в сила решение на гражданския съд относно предоставяне на родителските права и режима на лични отношения, което не е в правомощията на настоящия състав. Наказателният съд единствено трябва да установи има ли влязъл в сила съдебен акт относно режима на лични отношения и изпълнява ли се този съдебен акт. Естествено се изследват и причините за неговото евентуално неизпълнение, но тук няма никакви пречки от обективно естество, а само субективно нежелание у детето, което явно е инспирирано от майката.

След като правилно е признал З. за виновна по повдигнатото частно обвинение по член 182, ал.2 във връзка с член 26, ал.1 от НК, *****ски районен съд е подходил отговоно при индивидуализация на наказанието. За извършеното от З. престъпление по чл.182, ал.2 вр. чл.26, ал.1 от НК е

предвидено наказание пробация и глоба от 2000 до 5000 лв. Правилно е отчетено, че въззивничката не е освобождавана от наказателна отговорност. Престъплението не е сред деянията, посочени в чл. 78а, ал. 7 от НК, за които законът не допуска приложение на чл. 78а, ал. 1 от НК. Затова съдът обосновава е приел, че са налице предпоставките на чл. 78а, ал. 1 от НК и е освободил З. от наказателна отговорност, като ѝ е наложил административно наказание „Глоба“ в размер на 2000.00 /две хиляди/ лева, при предвиден от закона размер на това административно наказание е от 1000 лв. до 5000 лв. Съдът е преценил, че справедливото и достатъчно за осъществяване целите за личната и генерална превенция в случая е административно наказание „Глоба“ около и малко над минималния установен размер, извод, който изцяло се споделя от въззивния съд с една забележка – обстоятелството, че З. е с чисто съдебно минало не следва повторно да се цени като смекчаващо вината обстоятелство – то вече е отчетено при решението да се приложи член 78а от Наказателния кодекс.

Във връзка с повдигнатото обвинение по чл. 182, ал. 2 във вр. чл. 26, ал. 1 от НК първоинстанционния съд е признал З. за невиновна и я оправдал за три деяния, включени в продължаваното престъпление, отнасящи се за датите 05.06.2021 г., 06.06.2021 г. и 17.07.2021 г., като е приел, че на тези дати тя не е извършила деянията, за които е повдигнато обвинението. Поради липса на жалба в тази и част присъдата е влязла в законна сила.

С оглед тези изводи съдът намира, че обжалвания съдебен акт - Присъда № 1/11.01.2023 година по наказателно частен характер дело № 20214340200248/2021 година на Районен съд ***** е правилен и законосъобразен и следва да се потвърди, като на основание член 189, ал. 3 от НПК и приложен Договор за правна защита и съдействие от 03.04.2023 година следва да се осъди С. М. З., ЕГН *****, родена на ***** в гр. *****, с настоящ адрес: гр. Л*****, с постоянен адрес: гр. *****, ***** да заплати на П. Г. М. сумата 600/ шестотин / лева съдебно разноси за процесуално представителство във въззивната инстанция.

Водим от гореизложеното и на основание член 334, т. 6 във връзка с член 338 от НПК съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 1/11.01.2023 година по наказателно частен характер дело № 20214340200248/2021 година на Районен съд ***** в **ОБЖАЛВАНАТА И ЧАСТ .**

ОСЪЖДА С. М. З., ЕГН ***** с настоящ адрес: гр.Л***** , с постоянен адрес: гр.*****, ***** да заплати на П. Г. М.,ЕГН ***** с постоянен адрес град *****,улица " ***** сумата 600/шестотин / лева съдебни разноси за процесуално представителство във въззивната инстанция.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____